

Pseudònim: **FANG**

ELS NENS DESAFORTUNATS

Vet aquí que una vegada hi havia una escola que es deia Rubiors, un dia d'hivern, concretament el 31 de gener del 1999, i justament era un dia que feia molt i molt fred.

Els nens de 4t jugaven al pati, s'imaginaven com seria viatjar, com serien els carrers, les cases i fins i tot les escoles a una altra part del món.

Cada dia jugaven al mateix, i cada dia la seva imaginació els portava a un nou lloc del món.

Al cap d'unes setmanes el Joan, un alumne alt, i molt prim, amb els ulls grans com dos taronges i de color verd i que sempre anava amb els cabells despentinats. Juntament amb la seva amiga, Rocío una nena baixeta, que sempre anava ben pentinada, i mai li faltava un somriure a la cara.

Els dos, no hi paraven de pensar, que hauria passat si ells haguessin nascut a l'Àfrica? Com hagués sigut la seva vida allà?, i l'escola?, i encara serien amics?... i així moltes més preguntes.

L'endemà al matí, la Rocío i el Joan es van aixecar com cada dia, a les 8 en punt, per arribar puntuals a la primera classe del matí. De cop i volta van notar alguna cosa estranya estava passant, no sabien on estaven. Els dos nens, que eren veïns, van sortir de casa per trobar-se al carrer.

Res era igual, aquell lloc no era casa seva, les cases estaven fetes de fang, els carrers no estaven asfaltats, no hi havia cotxes, tot era molt diferent.

Pseudònim: **FANG**

Van començar el camí cap a l'escola a poc a poc, observant tot el paisatge que els envoltava, però res era igual al que estaven acostumats a veure en el seu dia a dia.

Un cop van arribar, es van fixar que l'escola estava feta de fang, no estava decorada, quasi que no hi havia finestres, i tampoc hi havia ningú a les classes cap nen o nena, i cap mestre o mestra. Que estrany van pensar...

De sobte els van dir que tots els infants estaven lluitant per al seu país, és a dir estaven a la guerra! Com podia ser que els nens i nenes estiguessin lluitant i no fent matemàtiques o català?

El Joan i la Rocío, van començar a pensar i a valorar de com n'eren d'afortunats ells dos, van començar a pensar que no estava tan malament aixecar-se cada dia a les vuit del matí per anar a l'escola i no per anar a la guerra.

També que ells feien totes les assignatures, per molt que no els agradessin. Podien anar al pati cada dia a jugar amb els seus amics, i potser els nens d'aquesta escola ja no es veurien més.

Van estar estona pensant i reflexionant del que acabaven de veure, quan de cop i volta en un tres i no res, van tornar a aparèixer al carrer de casa seva. Van mirar el rellotge i els va semblar que el temps no havia passat. Eren les 8:30 del matí. Van començar a fer el recorregut cap a l'escola i quan van arribar es van adonar que són uns afortunats i que havien de valorar tot el que tenien.